cyan magenta yellow black

Glasul de după tăcere

Revista "Muguri de la sate" în formatul vechi

În anul 1927, la Mirosloveşti a apărut o revistă adresată învăţătorilor de la sate, denumită "Muguri de la sate", care chiar din primul an pleda pentru "unire" între dascăli şi crearea "României Noi", precum şi pentru îndemnarea învăţătorilor ca să devină adevăraţi "îndrumători" ai ţărănimii.

pagina 2

Educaţia culturală în contextul Şcolii actuale

Educaţia este socializarea metodică a tinerei generaţii, este acţiunea exercitată de către generaţiile adulte asupra celor care nu sunt coapte încă pentru viaţa socială.Ea are ca obiect nu omul aşa cum l-a creeat natura, ci omul pe care îl vrea societatea, iar ea îl vrea aşa cum îi cere structura sa interioară: pentru a exista, orice societate are nevoie de omogenitate, iar educaţia este mijlocul prin care societatea îşi reînoieşte treptat condiţiile propriei sale existenţe, sădind în sufletul copilului „similitudinile esenţiale"- care sunt cele mai adecvate tipului respectiv de societate.

pagina 3

GLASUL SATULUI

OCTOMBRIE - DECEMBRIE 2010 Anul I Nr. 3 PAGINI 8 glasul.satului@gmail.com

PS Teofan, Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, în comuna Mirosloveşti

>>pagina 4

Publicaţie trimestrială apărută la propunerea primarului comunei Mirosloveşti, Ionuţ Gospodaru, şi susţinută financiar de Primărie şi Consiliul Local

Comuna Mirosloveşti a participat la un proiect ecologic naţional

>>pagina 5

Al doilea popas al scriitorului Nicolae Dabija la Mirosloveşti

Într-o după-amiază de început de iunie a anului curent, dl. conf. univ. dr. Vasile Şoimaru, prietenul nostru de la Chişinău, Cetăţean de Onoare al comunei noastre, ne anunţa la telefon că va fi în trecere, în urmatoarea seară, pe la Mirosloveşti. Surprinzător, cum a mai făcut-o de atâtea ori. şi, surpriză şi mai mare, va veni împreună cu cineva foarte important şi drag nouă: cu Dl. Nicolae Dabija. Urma să se întâmple asta a doua oară. Tresar, amestecând în starea mea sufletească (îndeplineam rolul de intermediar al evenimentului) cele două ingrediente care îmi sunt proprii: grija de a onora cum se cuvine oaspeţii şi temerea că n-o să fim vrednici de o asemenea întreprindere.

>> pagina 6

Administraţie locală

Problemele copiilor cu părinţi plecaţi în străinătate

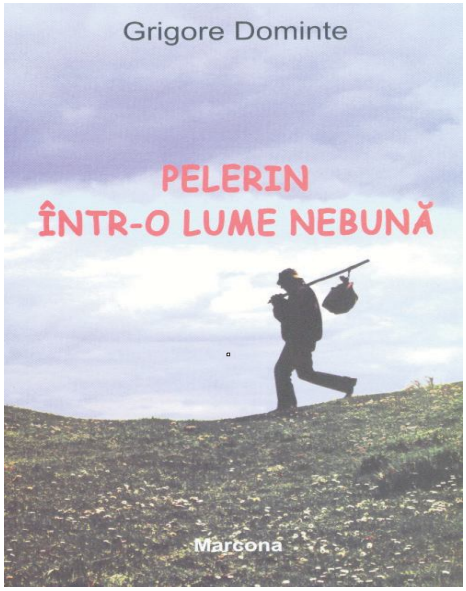
Numărul elevilor cu ambii părinţi plecaţi în străinătate este în creştere an de an. Cei mai mulţi rămân sub supravegherea bunicilor, însă alţii sunt lăsaţi de izbelişte, îngrijindu-se care şi cum pot. Un semn de îngrijorare, la nivelul ţării, îl ridică numărul destul de mare al copiilor care prezintă o conduită deviantă, dar mai ales al celor care au abandonat Şcoala sau, mai dramatic, şi-au pus capăt zilelor de dorul părinţilor.

>> pagina 7

cyan magenta yellow black

Glasul de după tăcere (editorial)

Cuvântul – "vehiculul" gândului

Cuvântul ar putea primi multe definiții plastice. Iată, încerc și eu una, cea din titlu.

Omul, dacă mergem pe filiera evoluționismului darwinist, s-a desprins de animal treptat (și) prin articularea și diversificarea cuvântului. Dacă mergem pe calea revelației biblice, Cuvântul, cel de la începutul neînceputului, prin Ziditor, ne-a desăvârșit ca oameni chiar din clipa Creației.

Cum să nu reflectezi, atunci, la acest Dar desăvârșitor al ființării noastre? Nu-mi propun, aici, să merg mai departe cu reflecțiile adânci asupra cuvântului, ci voi trece direct la ceea ce doresc să transmit concret, în context, cititorului.

Aflu recent, cu o satisfacție mai mult sau mai puțin egoistă, că publicația noastră vehiculează, prin internet, cuvântul mirosloveștean pe distanțe de anvergură intercontinentală și cu viteza clipei. O fiică a satului, stabilită în Canada, își exprima unei foste colege din Școala începuturilor sale, aflată în Italia, entuziasmul că a descoperit, pe computerul din îndepărtata ei reședință, un colț virtual de Acasă, din locul baștinei cea întipărită până la moarte în structura ființei sale. Canadianca noastră n-a rezistat tentației de a-l înștiința imediat asupra evenimentului și pe unchiul ei din Franța. Și, aproape simultan, pe trei computere de pe meridiane diferite ale Globului, la mari distanțe de meridianul locului natal, se receptau, mai mult în suflet decât în minte, cuvinte mirosloveștene. Iar cititorii trăiau clipa unui fel de reîntoarcere la vatra părintească.

Desigur, o revelație virtuală, un analgezic pentru sufletul cel suferind de… Dor de Acasă. Iată, cuvântul vindecă, fie el și mai puțin meșteșugit, căci gazetarii "Glasului…" nostru nu au orgoliul condeierului propriu-zis.

Și, apropo de amorul propriu, atât cât ni-l putem permite în modestia noastră, după semnalarea apariției publicației mirosloveștene în "Literatura și arta" din Chișinău, prin condeiul distinsului scriitor și gazetar basarabean Nicolae Rusu, aflăm, din nou prin intermediul internetului, că și ziarul Expresul de Ungheni semnalează și apreciază publicația noastră rurală, "realizată de o mână de intelectuali", zice autorul articolului de pe celălalt tărâm românesc.

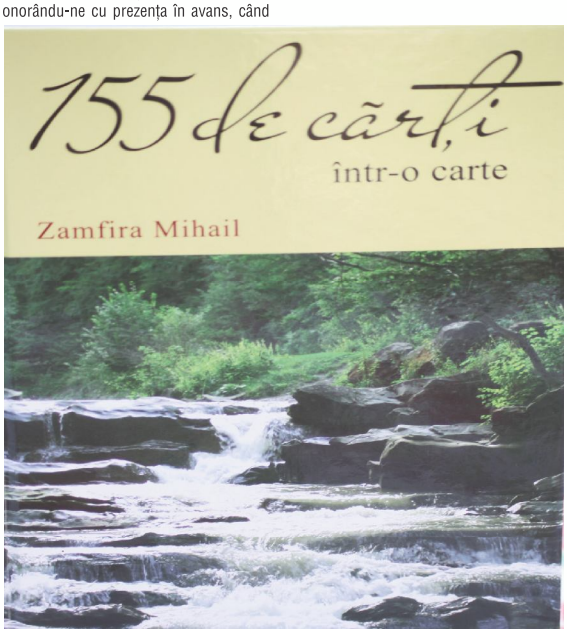
Dar să nu zăbovesc doar asupra vanității (păcat omenesc) celui care emite cuvântul. Să ne bucurăm, mai ales, și de privilegiul receptării cuvântului. Glasul emițătorului, prin intermediul cuvantului, acest vehicul al gândului, vine la noi, de data asta de la București, pe două filiere: o carte specializată, ca să zic așa, a distinsei Doamne Zamfira Mihail, profesor universitar și cercetător în cadrul Academiei Române, și o nouă ediție a cărăii D-lui prof. (col.) Grigore Dominte, "Pelerin într-o lume nebună".

Cartea savantei, "155 de cărăi într-o carte", proiectul editorial al prietenilor noștri basarabeni, a fost adusă, onorant pentru noi, chiar de autoare, însoțită de unul din "nașii" cărăii (Dl. Vasile Șoimaru, Cetățeanul nostru de Onoare) și poate fi bucuria filologilor noștri locali, în special, dar și a intelectualilor mirosloveșteni, cei interesați de diversificarea orizontului lor cultural.

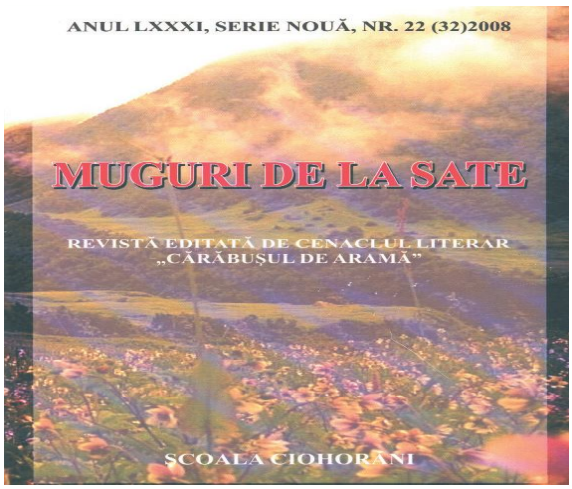
Cealaltă carte a fost trimisă la Mirosloveștі prin poștă, în câteva zeci de exemplare, tenacele și pitorescul ei autor onorându-ne cu prezența în avans, când și-a lansat prima ediție chiar în cuibul nostru rural.

Ambilor emițători de gânduri, sârguincios rânduite în file de carte, le mulțumim și-i asigurăm că le vom recepta cu inima și mintea Cuvintele, expresia și vehiculul gândului generos, gândul cel înaripat "după tăcerea" bine chibzuită.

Gheorghe Pârlea

Revista "Muguri de la sate" în formatul vechi

Ing. Dr. Ionel Lupu

În anul 1927, la Mirosloveștі a apărut o revistă adresată învățătorilor de la sate, denumită "Muguri de la sate", care chiar din primul an pleda pentru "unire" între dascăli și crearea "României Noi", precum și pentru îndemnarea învățătorilor ca să devină adevărați "îndrumători" ai țărănimii. Publicația apărea de două ori pe an, în vacanțele de Paște și de Crăciun.

Cine erau acești curajoși fondatori, precum și viitorii colaboratori? Aparent erau niște simpli învățători din mediul rural…

În acel an 1927, învățătorul Victor Cojocaru din Mirosloveștі, care a fost și subrevizor de cancelarie, avea vârsta de 29 ani, Alexandru Lupu din Ciohorăni – 22 ani, Gheorghe Cojocaru din Verșeni – 16 ani, iar mirosloveșteanul Ioan Pantilimon – numai 14 ani, ultimii doi fiind încă elevi la Școala Normală.

Aici trebuie menționat și meritul incontestabil al învățătorului Vasile Simionescu (1860-1918) din Mirosloveștі, absolvent al Școlii Normale "V.Lupu" din Iași, care i-a pregătit în primele 4 clase primare pe Victor Cojocaru și Alexandru Lupu și care a insistat pe lângă părinții acestora să-și dea fii mai departe, la Școli normale. Știu din familie că mama lui Alexandru Lupu, văduvă și analfabetă, n-a vrut să-și dea fiul nici măcar la Școala primară din sat, dară-mi-te la Școala Normală din Fălticeni…

Învățătorul mirosloveștean Gheorghe Pârlea, în nr. 22(32) / 2008, pg. 16, al revistei "Muguri de la sate" (format nou) menționează în mod plăcut și cu mult talent următoarele:

"Între condeierii revistei i-am identificat pe învățătorii Alexandru Lupu, Victor Cojocaru,Gheorghe Cojocaru și Ioan Pantilimon, dascăli vrednici, adevărate făclii arzânde în comunitățile sătești pe care le slujeau. Aceștia erau și părinții spirituali ai respectivei publicații, care arăta ca o "broșură" de formatul unei jumătăți de coală A4. Revista era tiparită la o modestă tipografie ce ființa la Pașcani".

După cum menționează Monografia Municipiului Pașcani (2000, pg. 240), în acest oraș, la Tipografia Haimovici, au fost tipărite și două publicații din zonă și anume "Muguri de la sate" pentru Mirosloveștі (1935-1936) și "Cuvântul Țăranului" pentru Tătărușі (1936, primul număr în 3000 de exemplare). La început, revista "Muguri de la sate" a fost tipărită ori la Fălticeni, ori la Roman, ori în ambele orașe. Când tipărirea acesteia s-a făcut la Pașcani, revista avea deja o vechime de 8-9 ani de la apariție.

Și același Gheorghe Pârlea continuă în revista amintită:

"Revista renăscută, concepută pe structura revistelor Școlare, a apărut, cum stă în firea lucrurilor, prin grija unui dascăl vrednic de înaintații de la care acesta a preluat Ștafeta. Desigur, e vorba de profesorul de Limba și literatura română Dumitru Călin…"

Aici mai trebuie amintit că directorul Școlii din Ciohorăni, respectiv, profesorul Călin, are și meritul de a fi scuturat praful, și valorificat literar, de pe documente și fotografii locale, contribuind astfel la îmbogățirea istoriei locului și extinderea biografiei marelui romancier Mihail Sadoveanu.

Din ceea ce știu eu, Victor Cojocaru (1898-1938) era profilat pe articole cu caracter mobilizator, care îndemnau învățătorii din mediul rural să nu cadă în greșeala de a deveni agricultori fruntași în comunitățile lor, ci să contribuie substanțial la iluminarea și îndrumarea țărănimii.

Alexandru Lupu (1905-1942) era profilat pe articole cu caracter istoric și pe cele care arătau necesitatea culturalizării satelor prin șezători, ore de lectură duminicale etc.

Gheorghe Cojocaru (1911-1990), bun metodist, sublinia în articolele sale nevoia adaptării metodelor pedagogice din învățământul primar rural la situația reală a comunității satelor.

Ioan Pantilimon (1913-1988), având o bogată cultură umanistă, se preocupa mai ales de valorificarea folclorului din zonă, dar și de alte aspecte ale vieții satelor.

Ar fi interesant de știut cum s-au descurcat cei patru învățători în anul aplicării "curbei de sacrificiu", dispusă de guvernul marelui istoric Nicolae Iorga, când învățătorii n-au primit salariile timp de 6 luni.

Din informațiile mele, în anul respectiv funcționa la Școala din Ciohorăni un tânăr învățător, absolvent de Școală normală, locuind la o gazdă, care mânca o dată pe zi, seara, prin rotație, la părinții elevilor. Ce grad de umilință au trebuit să suporte mai ales învățătorii care nu funcționau în locurile natale și care nu dispuneau de un alt sprijin financiar în afara salariului!!!

Din păcate, primii doi învățători "mugurești" s-au stins din viață de timpuriu, la vârsta de 40 și respectiv 37 de ani, iar cursul istoriei naționale a devenit tot mai agitat, astfel că revista n-a mai apărut!

Cred că acești dascăli, animați de cel mai profund atașament față de misiunea lor de instructori și educatori rurali, merită această scurtă pomenire, spre neuitare. (Textul a fost transcris electronic de Alexandra-Diana Miron, clasa a IX-a, Colegiul Național "Gh. Vrânceanu", Bacău)

Nota redacției: Prețuim bunăvoința D-lui ing. dr. Ionel Lupu, onorantă pentru noi, de a ne deveni colaborator. Îi mulțumim cu sinceritate și stimă.

Victor Cojocaru

Alexandru Lupu

Gheorghe Cojocaru

Ioan Pantilimon

cyan magenta yellow black

Educația culturală în contextul Școlii actuale

Motto:„Educațiunea e cultura caracterului, cultura e educația minții.”

Educația este socializarea metodică a tinerei generații, este acțiunea exercitată de către generațiile adulte asupra celor care nu sunt coapte încă pentru viața socială.

Ea are ca obiect nu omul așa cum l-a creeat natura, ci omul pe care îl vrea societatea, iar ea îl vrea așa cum îi cere structura sa interioară: pentru a exista, orice societate are nevoie de omogenitate, iar educația este mijlocul prin care societatea își reînoiește treptat condițiile propriei sale existențe, sădind în sufletul copilului ,,similitudinile esențiale”care sunt cele mai adecvate tipului respectiv de societate.

Scopul educației este de a socializa individul biologic prin construirea ființei sale sociale care să se suprapună celei individuale.

Sarcina actuală a Școlii este formarea la elevi a unei conștiințe europene, prin cultivarea respectului și solidarității față de cultura altor popoare și a valorilor cheie precum: aspirația spre democrație, respectul drepturilor omului, ale drepturilor copiilor, justiția socială, toleranța, pacea, echilibrul ecologic, tradițiile culturale, etc.

Interculturalitatea este un proces ce se produce la intersecția dintre culturi, nefiind un scop în sine, dar care poate deveni o finalitate atunci când sunt sesizate transformările nefirești sau comportamentele nefaste la acest nivel de intersectare a culturilor.

Copilul trebuie educat să respecte propriile valori culturale, dar și ale altor națiuni, pentru că nimic nu justifică ideea superiorității unuia sau altuia dintre popoare.

Lucian Blaga scria în ,,Trilogia culturii”: ,,Originalitatea unui popor nu se manifestă numai în creațiile ce-i aparțin exclusiv, ci și în modul cum asimilează motivele de largă circulație.”

Școala este principalul spațiu al învățării pluralității culturale, a notei distincte aduse de cultura fiecărui actor social participant. Ea trebuie să formeze deprinderea prețuirii valorilor pluriculturale, pentru că nu există valori superioare și inferioare, ci există valori specifice care trebuie judecate.

În școală este necesară ,,modelarea” orgoliului etnic al majorității și întărirea încrederii în sine a minorității. Educația interculturală nu trebuie să se limiteze în mod exclusiv la transmiterea unor conținuturi specifice în cadrul unei discipline particulare, consolidarea abordării sale interdisciplinare fiind fundamentală. Ea nu poate fi concepută doar pentru mediul școlar, ci și în legătură cu extrașcolarul (familie, grupuri sociale, instituții, comunități, mass-media).

Se remarcă o schimbare și a rolului cadrului didactic, care depășește funcția de a comunica modele și programe, acesta trebuind să acorde o mai mare atenție spiritului de inițiativă și creativitate, centrarea întregii acțiuni fiind pe elev.

Educația interculturală constituie o opțiune ideologică în societățile democratice și vizează pregătirea viitorilor cetățeni în așa fel încât ei să facă cea mai bună alegere.

Adaptarea la mutația și diversitatea culturală e necesară atât pentru minorități cât și pentru majoritari în interacțiunile prezente și viitoare.

Consiliul Europei și Consiliul Comisiei Internaționale a UNESCO pentru Educația Secolului 21 considerau în 1996 că unul dintre obiectivele majore ale educației trebuie să fie ,,a învăța să trăim împreună, a învăța să trăim cu ceilalți”.

Educația interculturală vizează o abordare pedagogică a diferențelor culturale, evitându-se pe cât posibil tendințele de atomizare a culturilor. Abordarea interculturală, se arată într-o lucrare editată de Consiliul Europei, nu este o nouă știință, nici o nouă metodologie ce caută să se integreze în interogația asupra spațiului educațional datele psihologiei, antropologiei, politicii, culturii, istoriei.

Din perspectiva educației, instituția Școlară are dificultăți de adaptare la diversitatea culturală. Cea care trebuie să remodeleze este Școala, pentru a asigura o remodelare a socialului prin ea însăși, prin educație. Schimbarea propusă este una de viziune, care face ca diferențele culturale să fie acceptate, prețuite, dar fără a fi sursa de conflict, ci, dimpotrivă, de creștere și aport calificativ deopotrivă.

Având în vedere că în țara noastră există un număr mare de etnii și că există probleme în ceea ce privește relația acestora cu colegii sau cu cadrele didactice, dar și faptul că, inevitabil, vor fi mereu contacte între cei aparținând populației majoritare și cei ce aparțin minorității respective, educația interculturală derulată prin acțiuni la nivelul școlii sau al comunității trebuie st vizeze: a) promovarea unei atitudini tolerante, deschise, de acceptare și înțelegere firească a raporturilor dintre etnii; b) respectarea și recunoașterea diferențelor culturale prin valorificarea pozitivă a relațiilor de egalitate dintre membrii etniilor; promovarea unei politici școlare care să favorizeze egalizarea șanselor în educație; c) demararea unor strategii de valorificare a diferențelor culturale pentru a le transforma în resurse pedagogice; d) amendarea oricărei forme de manifestare ostilă privind populația etniilor; e) lupta împotriva prejudecății etnice; f) desfășurarea unor activități specifice, cu participarea copiilor din etnii diferite (activitatea de observare a costumelor populare, de învățare a unor dansuri populare specifice, etc); g) activități interactive desfășurate pe grupuri de copii din etnii cu limbi diferite; h) la aceste activități ,,cu ușile deschise” copiii au libertatea alegerii centrului dorit din grupurile implicate; i) organizarea unor serbări, de exemplu de 1 iunie, cu participarea etniilor existente din zonă; j) jocuri în aer liber, plimbări, excursii, vizite la muzee sau biserici de religii diferite.

Scopul desfășurării acestor activități este cunoașterea, relaționarea și comunicarea dintre
copii, îmbinând diferite forme de învățare. Multiculturalismul recunoaște importanța diferențelor etnice, religioase și acceptă ca ele să fie exprimate în viața publică, cu condiția să nu aminteze coeziunea socială. Dar aceasta nu presupune în mod necesar realizarea de schimburi culturale, iar toleranța poate însemna acceptare în mod concesiv, suportare a celuilalt, cu statut de inferioritate. ,,Intercultural” înseamnă însă schimb, interacțiune, formarea unor indivizi capabili să înțeleagă tradițiile celuilalt, ca o condiție a acceptării diferenței. În acest caz, toleranța înseamnă reciprocitate și solidaritate umană, dincolo de identitatea etnică.

Inerculturalitatea izvorăște din dorința de reușită a membrilor societății, care depinde de respectul și înflorirea grupurilor culturale ale indivizilor, ceea ce nu înseamnă conservarea culturilor în starea lor primară, ci posibilitatea confruntării lor, inclusiv dreptul individului de a părăsi propriul grup cultural.

Perspectiva interculturală trebuie să stea la baza procesului de învățământ adresat tuturor, majoritari și minoritari.

Activitățile de educație interculturală desfășurate în cadrul părții din curriculum decis de Școală, cele extracurriculare și extrașcolare pot constitui ocazii de a profita de bogăția mediului multietnic, multilingvistic și multicultural în care tinerii trăiesc și de a dezvolta dimensiunea civică a comportamentului acestora.

Sarcina actuală a școlii este formarea la elevi a conștiinței europene prin cultivarea respectului și solidarității față de cultura altor popoare precum: aspirația spre democrație; respectarea drepturilor omului, drepturilor copiilor; respectarea justiției sociale; respectarea echilibrului ecologic; păstrarea și respectarea tradițiilor culturale.

Școala este primul spațiu al învățării pluralității culturale. În școala de care coautorii acestui demers publicistic apartin, fiind și copii de etnie rromă, se face tot ce-i posibil de a educa elevii în spiritul toleranței și al non-discriminării.

Elevii trebuie să înțeleagă lumea pornind de la propriul univers. Cunoscându-se pe ei înșiși se pot face cunoscuți întregii lumi. Primul pas spre înlăturarea discriminării este identificarea valorilor care aparțin lor.

Implicarea comunității este un pas important în acest sens. Organizarea unor activități în cadrul cărora participanții să se poata cunoaște mai bine, să coopereze și să trăiască împreună evenimente culturale, poate contribui la realizarea educației interculturale. Se pot organiza activități extracurriculare de tip sportiv; invitarea în școală sau în mediul educativ a unei persoane din exteriorul școlii, întâlniri cu elevi de etnii și culturi diferite, vizite, excursii, colaborări cu alte școli. Astfel, de mici, copiii își dezvoltă sentimente de dragoste față de semenii lor, învață să prețuiască realizările unor anumite grupuri, valori culturale.

Prin obiectele de studiu la clasele I-IV elevii au contact direct cu ceea ce au realizat alte popoare, de acum încep să prețuiască valorile culturale ale diferitelor etnii. Află noi cunoștințe din viața popoarelor vecine, înțeleg ce înseamnă cooperare și colaborare între statele europene, în clasa a IV-a la orele de istorie și Educație civică aceste cunoștințe se aprofundează, își dau seama că valorile culturii noastre sunt apreciate pe plan european după cum și valori ale culturii europene sunt apreciate la noi în țară.

Educatorul, ca reprezentant al instituției școlare, propune oferte educaționale care să aducă în spațiul școlii respect și toleranță. școala are sarcina de a căuta soluții pentru gestionarea corectă a diferențelor culturale de la nivelul claselor. Copilul trebuie educat să respecte propriile valori culturale, dar și ale altor națiuni, pentru ca nimic nu justifică ideea superiorității unuia sau altuia dintre popoare.

Marchidan Petronela - elevă

Prof. Popa Brândușa-Georgiana

Școala de Arte și Meserii, Mirosloveștiași

Fascinația lecturii
(Și câteva sfaturi ale…bibliotecarului)

Învățăm să scriem, învățăm să citim, gândul ne duce întodeauna spre carte. Simțim că suntem stăpâni și descoperim lumea, pământul, cu toate comorile și frumusețile lor. Începem căutările, dorul de evadare nu ne dă pace. Cei mai mulți ajungem singuri la bibliotecă, alții suntem îndemnați, sfătuiți să-i păsim pragul. Ne luăm inima în dinți și sfioși deschidem ușa bibliotecii.

Ne fascinează, ne copleșește, dorim să revenim mereu aici. Bogăția și varietatea fondului de carte, accesul la internet gratuit, prin programul «Biblionet », sunt ceea ce anima cititorii bibliotecii noastre.

Lecturile recomandate, dar și dorința de a citi ceva cu motivație strict personală sper să facă pe cât mai mulți să păsească pragul bibliotecii.

Fascinația lecturii prin intermediul bibliotecii publice are însă și câteva condiții « tehnice » de îndeplinit. E în obligația bibliotecarului să vi le transmită, în măsura în care acestea nu sunt încă știute.

Nu îndoiți pagina ca să faceți semn acolo unde ași întrerupt lectura. Sunt mai practice semnele de carte. Dacă le folosiți, salvați aspectul cărăii și îi prelungiți viața.

Așadar, nu lăsați cartea deschisă la pagina unde ași rămas, întoarsă cu filele în jos, pentru că i se strică cotorul și i se slăbește legătura.

Nu tăiați filele, cele nedetașate accidental de la legătorie, cu palma sau cu un obiect oarecare, ci folosiți un cuțit special, recomandat anume pentru asemenea operații (cuțitul ”coupe-papier”).

Nu scrieți nimic pe carte, ci faceți notările pe o fișă separată. Nu țineți fișa pe carte în timpul notărilor, ca să nu murdăriți cartea cu cerneală sau să lăsați urme, apăsând prea tare pixul sau creionul.

Nu întoarceți filele cu degetele înmuiate în gură, pentru că stricați colțul paginilor sau/și vă îmbolnăviți, filele putând conține bacterii, microbi.

Nu țineți cărțile în dulapuri închise, alături de alimente sau haine. Nu este sănătos pentru voi, dar nici pentru cărți, ele având nevoie de cât mai mult aer.

Nu rupeți niciodată filele unei cărți, nu-i smulgeți ilustrațiile, plantele sau hărțile, nu-i distrugeți coperțile dacă vreți să vă numărați printre cititorii civilizați.

Nu presați între filele cărții frunze sau flori, deoarece acestea, cu seva lor, murdăresc cartea, atacă hârtia și cerneala de tipar.

Desigur, veți fi de acord cu mine că aceste mici reguli, care, de altfel, țin de civilizație, sunt un preț extrem de mic față de bucuria primită în schimb, față acea stare de spirit pe care o numim adesea…fascinația lecturii.

Lenuța Munteanu, bibliotecară

cyan magenta yellow black

PS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, în comuna Mirosloveşti

Conferința de toamnă a clerului din Protopopiatului Pașcani – respectiv, cea programată pentru al doilea semestru al anului în curs – a avut loc în ziua de 23 septembrie la Biserica Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil din satul Soci, comuna Mirosloveşti. Alegerea parohiei-gazdă s-a datorat fie dorinței părintelui-protopop Pavel Postolachi de a istoriza locurile sale de baștină, fie vredniciei părintelui paroh Romică Siminciuc, care îngrijește cu spirit gospodăresc și har duhovnicesc una dintre cele mai frumoase Case ale Domnului din Protopopiat. Dar e mult mai probabil ca prezența Înalt Preasfinției Sale Teofan și a celor 110 preoți la Soci să se fi datorat ambelor motive invocate mai sus.

Evenimentul religios a debutat cu Sfânta Liturghie, oficiată de Prea Înaltul Teofan și de un sobor alcătuit din 15 preoți și doi diaconi.

Conferința, având ca temă generică "Biserica și tinerii", a pus în dezbatere problematica integrării tineretului în societatea creștină a ortodoxiei, dificultățile de ordin social și moral care cer un răspuns din partea Bisericii prin slujitorii ei.

Întrunirea religioasă programată la Soci a prilejuit și vizitele pastoral-misionare ale Mitropolitului în celelalte parohii ale comunei, unde a fost întâmpinat de credincioți cu emoție și pietate. Prea Înaltul a remarcat candoarea copiilor ieșiți în întâmpinare cu buchețele de crizanteme, acuratețea și patina arhaică a portului popular. Referitor la costumele tradiționale în care erau îmbrăcați unii localnici, încântat, Oaspetele a citat un teolog laic din perioada interbelică (probabil Nechifor Crainic), sofism care releva relația intrinsecă dintre tradițional și religios.

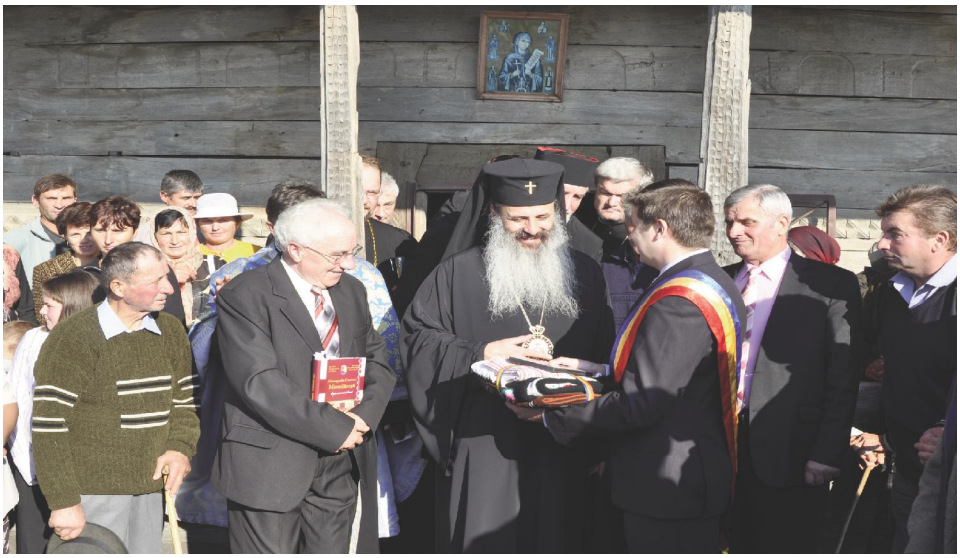
Părintele Mitropolit s-a arătat surprins în mod plăcut să intre și în două vechi bisericuțe din lemn, cea din Mirosloveşti, având o vechime de peste un sfert de mileniu, și cea din Verșeni, în care a fost rebotezat (după ce fusese creștinat, printr-un "accident", în rit catolic la Pașcani) de către părintele Vasile Ciotică pruncul Mihail Ursachi, cel devenit marele Mihail Sadoveanu.

Ca un privilegiu, IPS Teofan a săvârșit și un scurt parastas la mormântul părintelui trupesc al protopopului de Pașcani.

Enoriașii celor patru parohii vizitate (inclusiv cea din comuna vecină, Ciohorăni) au beneficiat de Rugăciunea arhierească de dezlegare, iar preoții parohi, conform canonului Bisericii Ortodoxe legat de schimbarea titularilor demnității de Mitropolit, au primit noul Sf. Antimis, obiect de cult indispensabil pe masa Sfantului Altar.

Pe tot parcursul vizitei, Înalt Preasfințitul a fost însoțit de primarul comunei, Ionuț Gospodaru, care, în final, alături de preoții parohi, i-a adresat Înaltului Oaspete cuvinte de mulțumire și invitația de a ne mai onora și ferici cu prezența Sa.

înv. Gheorghe Pârlea

Biserica satului

Grija creștinească pentru Eroii Neamului

După ceremonialul religios dedicat înălțării Monumentului Eroilor de la Soci, părintele-paroh Romică Siminciuc ține vie datoria noastră, a urmașilor, de a ne aminti periodic, la momente anumea consacrate, de cei ce ne-au stropit glia cu sângele lor jertfelnic. Iată că râvna vrednică de laudă a părintelui Romică, sprijinit de osteleala sârguincioasă a unor enoriași ai săi, ni s-a relevant și în sfânta zi de Înălțarea Domnului, și la 22 august (în contul zilei de 23 august) a anului curent. Aceste evenimente pioase, însoțite, în spiritul tradiției noastre ortodoxe, de ospățul praznical, au căpătat anvergură obștească și prin prezența edililor comunei și a parlamentarilor din colegiul electoral de care aparținem.

Parastasul de la Înălțare a prilejuit lăudabila inițiativă a profesorului de Istorie Cezar Pătrașcu de a descoperi și de a aduce la Soci, pe cheltuială proprie, un brav ostaș din perioada faptelor de arme petrecute pe meleagurile noastre în primăvara și vara anului 1944. Veteranul de război de pe meleaguri nemțene, Ion Buduroi, în vârstă de 89 ani, un bătrânel simpatic cu o memorie rară și cu o putere de comunicare fermecătoare, ne-a povestit celor de față întâmplări de război care trimit meleagurile noastre în Cartea de Istorie a Neamului. Cu emoție și lacrimi își rememora pentru noi, cei cu norocul de-a nu cunoaște "pe viu" războiul, episodul în care, îndeplinind o misiune dată de tânărul locotenent Zgornea, comandantul cazematei, a primit "botezul focului". Atunci, crede el, a reușit să i se smulgă morții alergând, ca fără știință de sine, printre schijele și crengile de copaci retezate de bombardamentul rușilor, atac care transformase zona de pădure proximă cazematei sale într-un hățiș de nepătruns.

Dulgher fiind în viața civilă, sergentul veteran ne-a mărturisit, cu buzele tremurânde, că el le-a croit celor căzuți în luptă sicriile, din scândurile găsite prin gospodăriile părăsite sau încă locuite ale socenilor. Sicriul cu trupul soldatului Ilie Gheorghe l-a transportat chiar el, cu o caruță din Soci, la Balanești, unde eroul își avea familia.

Din gospodăria unui socean, ne-a mărturisit cu oarece sfială musafirul acesta special, păstrează și acum barda cu care le cioplea camarazilor săi fără noroc căsuța cea din mormânt. După liberare, toporașul cel cu rol de "amintire de razboi" i-a devenit unealta de bază din atelierul său de lemnar, încropit la Corni, comuna Bodești. Moș Ion ne-a mărturisit că dacă ar ști precis cine-i soceanul păgubit, și dacă păgubitul ar mai fi în viață, i-ar cere iertare și i-ar înapoia unealta.

La ceremonia dedicată Eroilor în contextual zilei de 23 august, dată ieșită pe nedrept din circuitul manifestărilor naționale – care, în intenția organizatorului e să o permanentizeze ca « Ziua satului » –, părintele Siminciuc i-a avut colaboratori din rândul mirenilor pe vrednicii frați Codreanu, fii ai satului, întreprinzători prosperi la Brașov. Unul dintre ei, profitând de concediu, s-a întors la casa părintească spre a ne exemplifica dragostea pentru meleagul natal, respectul pentru comunitatea în sânul căreia și-a pus bazele împlinirii sale ulterioare ca om al Cetății.

Gavriil Năvrăpeșteanu

cyan magenta yellow black

Cutremurele de pământ – de la mit la realitate

La început oamenii credeau că Pământul este ca o platformă limitată de ape, în care trăiau niște făpturi uriașe ce îl susțineau. Când acestea se scuturau, în mișcarea lor Pământul se cutremura. În scrierile antice se spunea că Pământul ar fi susținut de personaje mitologice, precum Hercule sau Atlas.

Mai târziu cutremurele, ca și alte fenomene naturale, au fost atribuite zeilor, care se răzbunau pe oameni datorită necredinței lor.

Evreii au pus aceste fenomene pe seama zeului Yahve. În Vechiul Testament, dar și în Talmud, evreii au scris că după înviere Yesua (Iisus) s-a ridicat la ceruri, apoi se va întoarce și va judeca omenirea după faptele fiecăruia. Atunci cerul se va despica, apele se vor învolbura iar Pământul se va cutremura.

În realitate, producerea unui cutremur este determinată de dinamica scoarței terestre, alcătuită din plăci tectonice ce plutesc pe suprafața vâscoasă a mantalei, ca niște sloiuri de gheață pe suprafața oceanului. La întâlnirea lor, plăcile se ciocnesc, apoi placa oceanică mai grea intră sub placa continentală, care este mai ușoară. Când placa oceanică reușește să învingă rezistența ce se opune înaintării ei, avansează brusc, transformându-se într-o smucitură ce provoacă cutremure. Când aceste smucituri au loc la adâncimi mari, cutremurele sunt mai puternice dar mai puțin distrugătoare, iar când au loc mai la suprafață, cutremurile sunt mai slabe dar produc mai multe pagube.

Locul unde se produce zguduirea bruscă se numește hipocentru, iar punctul corespunzător de la suprafața scoarței este epicentru.

Cutremurele care au loc în zonele din largul oceanelor produc valuri uriașe numite tsunami. Acestea au înghițit în anul 2006 peste 200 000 oameni aflați pe țărmul mării, în Thailanda.

În țara noastră cutremurele au epicentrul în zona Vrancei, la întâlnirea a trei plăci tectonice: Placa Rusă, Placa Moesică (Balcanică) și Placa Mării Negre. Aici, la curbura Carpaților, au loc prăbușiri de strate, care zguduie scoarța, producând cutremure. Acestea se propagă prin unde seismice, mai puternice spre sudul țării deoarece fundamentul îl constituie Placa Moesică, care este de dimensiuni mai mici. Spre nord, undele sunt mai slabe și cutremurele de intensitate mai mică deoarece fundamentul îl constituie Placa Rusă, care este de dimensiuni mult mai mari și mai greu de pus în mișcare.

România a fost zguduită în ultimul secol de mai multe cutremure puternice. Cele mai distrugătoare au fost cutremurele din 1940 și 1977, care, împreună, au lăsat în urmă peste 2500 de morți. În localitatea noastră aceste cutremure, cât și cele din 31 august 1986, din 30 mai 1990 și cel din 27 octombrie 2004, nu au produs victime sau pagube materiale.

În timpul cutremurului, lumea intră într-o panică de nedescris. Un vuiet sinistru ce vine din interiorul Pământului anunță parcă sfârșitul lumii. Deodată animalele se agită, ies din pământ, din ape, vitele mugesc în grajduri, păsările cârâie în coteșe, casele scârțâie din temelii, blocurile se năruie, iar oamenii sunt îngroziți. Este iadul pe Pământ. Se aud țipete și răcnete, mamele cu pruncii în brațe aleargă disperate să se salveze. Nimeni nu știe cât va dura. Ai impresia că cele 2 – 3 minute, cât durează de regulă

calvarul, sunt o veșnicie. Gemetele celor de sub dărâmături îngrozesc și mai tare, dar nimeni nu poate face nimic. Aceasta se întâmplă când cutremurele au magnitudinea de peste 7 grade pe scara Richter, iar dacă trec de 9 grade au loc prăbușiri ale scoarței. La 11 – 12 grade se produc modificări de relief.

Desigur, cutremurele, ca și alte fenomene naturale, sunt mai presus de capacitatea omului evoluat de a le stăpâni, de a le face predictibile. În puterea omului stau doar unele măsuri de prevenire a efectelor dezastruoase ale acestor cataclisme sau de intervenție post-cutremur, prin pregătirea unor echipe specializate în degajarea rapidă a dărâmăturilor, în scopul salvării unor persoane cu șanse de supraviețuire. Asemenea catastrofe naturale pun în valoare solidaritatea umană, adesea cu manifestare internațională.

Ciclicitatea relativă a cutremurelor, inclusiv a celor din zona Vrancea, presupune un interes sporit, din partea autorităților și locuitorilor din regiunile cu impact, pentru cunoașterea măsurilor de apărare publică și personală în situațiile specifice acestui tip de urgență .

Prof. Ioan Leleu

Comuna Mirosloveşti a participat la un proiect ecologic naţional

În ziua de 25 septembrie, 2010, s-a pus în practică, în întreaga țară și în premieră pentru România, cel mai amplu proiect de implicare socială. Acțiunea s-a intitulat "Ziua de Curățenie Națională", respectiv, "Să curățim România într-o singură zi", iar coordonatorii proiectului au fost ecologiștii de la Asociația Let's Do It, Romania.

Programul de curățare a ambientului natural din localitățile comunei noastre s-a desfășurat între orele 9 și 14, având ca organizator local Primăria Comunei, respectiv primarul Ionuț Gospodaru, care a organizat echipele și sectoarele.

Din partea Asociației coordonatoare a proiectului a participat un reprezentant, care a distribuit responsabililor de echipe instructajul privind protecția personală, iar celor 330 de voluntari, din care cca 280 elevi și cadre didactice, saci standardizați și mănuși.

Acțiunea a avut ca rezultat colectarea a cca 400 saci de deșeuri, preluați de societatea care preia în mod curent deșeurile comunei.

Elevii participanți la activitatea ecologică au fost "premiați" de către primarul comunei cu dulciuri și sucuri răcoritoare.

Activitatea voluntară de la Mirosloveşti a fost remarcata și apreciată corespunzător de către Garda de Mediu a Județului Iași, prin dl. comisar Eugen Sandu.

(Redacția)

Între fantastic și real
Fenomen O. Z. N. la Mirosloveşti

Au trecut 53 de ani de la acea noapte în care am văzut un O. Z. N., sau ce va fi fost atunci, iar amintirea acestei întâmplări mi-a rămas vie în memorie, de parcă s-ar fi petrecut de curând, probabil și din cauza spaimei prin care am trecu la vremea respectivă.

Eram student în anul IV la Facultatea de Silvicultură din Brașov și mă aflam spre sfârșitul vacanței de vară, în satul natal, în Ciohorăni. Era o zi frumoasă de septembrie a anului 1957 când, spre seară, am plecat pe jos la Mirosloveşti, cale de vreo trei kilometri, pentru o ultimă întâlnire cu studenții din satul vecin: Mihai Diaconu (la Biologie), Gheorghe Popuțoaia (la Matematică), Vasile Cojocaru (la Construcții) etc. Numai ultimul mai este în viață, la Bacău.

Miezul nopții m-a prins încă la povești, în Mirosloveşti. La vremea respectivă nimeni nu avea ceas, fiind studenți săraci, dar am auzit cocoșii dând ora exactă și am hotărât, în sfârșit, să plecăm spre casele noastre.

Era o noapte splendidă, cu cer senin și lună plină care lumina puternic câmpul și drumul la întoarcere. Am ieșit din Mirosloveşti și am parcurs aproximativ un sfert din drumul de pământ spre Ciohorăni. Porumbul înalt de vreo doi metri, cu frunzele îngălbenite parțial de începutul de toamnă, flanca în mod plăcut acest arhicunoscut drum. E probabil să fi fost ora unu.

Deodată, lumina galbenă a lunii a început să devină rozie-portocalie, din direcția nord-vest, adică din spatele meu. M-am întors fulgerștor cu fața spre Mirosloveşti, iar lumina a devenit și mai puternică, aș spune paralizantă. Începu să se audă și un fâșâit slab. Peste câteva secunde, la mică altitudine, o sferă roz-portocalie a trecut (rostogolindu-se?) aproape de verticala corpului meu, deplasându-se în direcția Hanului Ancuței, iar după alte câteva secunde s-au pierdut atât fâșâitul cât și lumina roz-portocalie. Toată iluminarea aceasta, parcă ireală, a durat aproximativ cât ai număra până la cincisprezece, iar sfera a fost vizibilă cam o treime din acest timp. Consider că zborul (rostogolirea) sferei luminoase a fost la mică altitudine pentru că lumina ei a durat puțin timp. Mi-a fost ciudă pe porumbul înalt pentru că am pierdut prea repede vizibilitatea obiectului aflat în mișcare.

La vremea respectivă citisem câte ceva despre meteoriți dar despre O.Z.N.-uri nu știam nimic. De aceea atunci am crezut că ceea ce am văzut poate fi un aparat sofisticat de spionaj. Și din acest motiv n-am relatat nimănui evenimentul la care am fost martor, de frica Securității (mama mea avusese probleme, anterior evenimentului, cu acest aparat represiv al statului).

După 1989 am citit tot ce am găsit despre O.Z.N.-uri și am urmărit cu maximă atenție emisiunile televizate, cu aceasta temă, dar tot mai am nedumeriri. Îmi vine totuși să cred că sfera luminoasă era un spion tethnic, avangarda dirijată de la distanță de un O.Z.N.- bază care aștepta undeva în spațiu.

Nu știu mare lucru despre "fulgerele globulare", dar în acea noapte senină și puternic luminată de o lună plină…parcă n-ar fi fost condiții de fulgere, tunete, trăsnete.

Și totuși a fost ceva…A fost ceva controlat și nu întâmplător.

Ing. Dr. Ionel Lupu

cyan magenta yellow black

Prietenii nostri basarabeni

Al doilea popas al scriitorului Nicolae Dabija la Miroslovești

Într-o după-amiază de început de iunie a anului curent, dl. conf. univ. dr. Vasile Șoimaru, prietenul nostru de la Chișinău, Cetățean de Onoare al comunei noastre, ne anunța la telefon că va fi în trecere, în urmatoarea seară, pe la Miroslovești. Surprinzător, cum a mai făcut-o de atâtea ori. și, surpriză și mai mare, va veni împreună cu cineva foarte important și drag nouă: cu Dl. Nicolae Dabija. Urma să se întâmple asta a doua oară. Tresar, amestecând în starea mea sufletească (îndeplineam rolul de intermediar al evenimentului) cele două ingrediente care îmi sunt proprii: grija de a onora cum se cuvine oaspeții și temerea că n-o să fim vrednici de o asemenea întreprindere. Mai ales în cazul distinsului Cărturar, pentru care, oricât de adâncă e stima noastră, știm bine că n-o să găsim nicicum corspondent în punerea în fapt vizibil a acestei stări interioare.

În sfârșit, evenimentul are loc. Ne întâmpinăm oaspeții câțiva dintre cei animați de această bucurie și onoare, adică primarul Ionuț Gospodaru, profesorii Ioan Pârlea și Ioan Leleu, câțiva consilieri (între ei, d-na Crina Iordache, învățătorul Gheorghiță Astanei, Liviu Aioanei) și, se subînțelege, semnatarul acestor cuvinte cu referire la eveniment.

Între musafiri se afla D-na Nina Vartic și fiul dânsei, tânărul Ioan, care deja ne era aproape familiar de la vizita anterioară, când venise să ne ofere cartea tatălui sau, "Codul de la Voroneț".

Dl. Nicolae Dabija era însoțit de fiul său, folosit – ocazional și, evident, în contrast cu statutul său socio-profesional – pe post de șofer. Dl Dabija era pornit la drum lung, căci de la Diaconești, spre care se îndrepta expres, trebuia să ajungă la Galați, unde i se pregătise lansarea romanului "Tema pentru acasă".

Oaspeții basarabeni intenționau sărămână o noapte la noi, apoi să-și continue drumul dimineața. În itinerarul dumnealor aveau mai multe obiective, primul fiind ceremonia de omagiere a regretatului scriitor Andrei Vartic, la M-rea Diaconești din județul Bacău, eveniment la care am fost invitați și noi. O onoare la care am achiesat fără tăgadă.

Dar până dimineață mai era mult și noi, oamenii locului, ne-am bucurat cu îndestulare de cinstea celor ce ne vizitau. Am zăbovit o vreme la Primărie, unde Dl. Dabija ne-a dăruit, cu autograf, recentul său roman, "Tema pentru acasa", și ne-a vorbit în contextul multor aspecte asupra cărora noi, timizi și stângaci, ne exprimam interesul. Ne-a răsfășat cu darul averii sale intelectuale, într-o notă camaraderească, de parcă avea în față niște cunoscuți de demult ai săi. și, generos, ignora cu subtilitate faptul că lădițele în care turna din sipetul zestrei sale erau aproape goale și croite cu oarece strâmbătăți.

Între timp, dl. Vasile Șoimaru, monografistul Neamului Șoimărești lor a dat fuga, aproape pe-ntuneric, la fosta moșie a străbunilor săi. Era musai să vadă dacă i s-au prins stejăreii aduși din radăcinile stejarului de la Strășteni și plantați cu mâna lui (și ajutorul nostru) în locul stejarului secular de la Miroslovești, cel abia doborât de furtună.

La întoarcerea D-lui Vasile, am purces cu toții în satul Soci, ca să le arătăm musafirilor Biserica monumentală ridicatăîn acest sat al comunei noastre chiar în timpul comunismului, expresie a credinței și a tenacității credincioșilor în a înfrunta ateismul regimului. Ne-a întâmpinat părintele-paroh Romică Siminciuc, cel care a desăvârșit în perioada post-comunistă această opera închinată Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil. Dl. Vasile Șoimaru a adus Bisericii, spre încântarea părintelui, o icoană-tapiserie, reprezentându-l pe Ștefan cel Mare și Sfânt. Cu puțin timp în urmă dăruise și Bisericii din Miroslovești o icoană de aceeași natură artizanală, reprezentându-i pe Fecioara Maria și Pruncul. Respectând rânduielile Postului Sfântului Petru, în care ne aflam, părintele Siminciuc a oferit musafirilor colăcei proaspeți și primele cireșe pârguite în sat. Sub auspiciile sale de volubil propăvăduitor al Cuvântului Dintâi, au fost declanșate comentarii strategice, anume pentru a beneficia de arbitrajul Cărturarului cel știut ca fiind apropiat de Dumnezeu. În context, Dl Dabija adăuga tușe proeminente acestui tablou de familie spirituală pe care eu îl admiram din afara lui, deși făceam parte, secundară, din el. Cu acest prilej am remarcat competențele religioase ale scriitorului de la Chișinău si vocația sa preluate, ca pe o zestre de familie, de la înaintașii săi, slujitori a-i Bisericii, între ei – cu har și jertfă – unchiul său, arhimandritul. Ne-a vorbit, sumar, de colecția sa de icoane vechi, în contextul mirării noastre că a descoperit în Icoana Maicii Domnului cu Pruncul, pe care a sărutat-o cu evlavie, reproducerea desăvârșită a Icoanei omonime de la M-rea Neamțului. Atunci a adus vorba, vădit emoționat, încărcându-ne și pe noi de starea sa interioară, de întâmplarea revelatoare de a fi martor la lăcrimarea unei icoane făcătoare de minuni.

Aflându-ne în proximitatea unui loc cu încărcătură romantică, Hanul Răzeșului, dl. Viorel Ene, întreprinzător păscănean în domeniul învățământului privat, a dorit să ni se alăture în a saluta prezența D-lui Dabija în zonă, oferindu-le distinșilor prieteni basarabeni și însoțitorilor locali ai acestora cina la amintitul loc de popas. Numai bun prilejul pentru dl. Ioan Asaftei, patronul locației, de a ne oferi tuturor de față romanul istoric "Hanul Răzeșilor" al scriitorului Ion Muscalu, autor apreciat în mod expres de către poetul-prozator, ca fiind cel mai reprezentativ narator din literatura cu tematică istorică, considerându-l ca pe un discipol al lui Sadoveanu. Și, aici, la Han, sau mai ales aici, vorbele, expresia gândului, au dat năvală, parcă anume spre a-l invita pe dl Dabija să conducă demersul ad-hoc. Dl Vasile Șoimaru devenise oarecum absent, cu o motivație demnă de renumele său de veșnic călător prin românimea "din jurul României": abia sosise din Kazahstan, dintr-o călătorie peste măsură de obositoare, cu escală între două avioane. N-a putut însă rezista tentației de a ne povesti – pe scurt și cu umor, cum îi e obiceiul – în ce fel a descoperit o familie de români băștinași la Alma-Ata. În urma, sau în fața lui, un bărbat și o femeie comentau de zor pe o temă, probabil, casnică, într-un limbaj care-i incitase atenția chișinăuianului iscoditor. Nu-i era prea clar în ce limbă vorbeau, dar aceștia presărau repetat, în dialogul lor, o invocație cu vorbe de-a dreptul pe limba drumețului din umbră: "…dacă dă…Allah!". Și uite-așa dădu doctorul Vasile Șoimaru peste frați de neam la poalele Caucazului, români care, deși înlocuiseră numele de Dumnezeu cu cel de Allah, n-au uitat de invocarea romanească a Celui-de-Sus în orice întreprindere omenească.

Și, după ce timpul ne-a râs în nas pentru neîndemânarea noastră în a-l struni, cu toate că fiecare dintre noi posedam câte un instrument modern de măsură, atașat telefonului mobil, aflarăm că la Hanul Răzeșilor erau ocupate deja toate camerele. Tocmai atunci s-au găsit să se afle în trecere niște excursioniști, care ne-o luaseră înainte. Cum celuilalt loc de popas, din vecinatatea imediată (Hanu Ancuței), concurat sever de cel deja menționat, i-am găsit ușile închise, întâmplarea ne-a creat prilej de a scrie istorie la Miroslovești: anume, Poetul, academicianul de Onoare al Academiei Romane, tribunul basarabean cu a cărui osârdie sperăm să se reînfăptuiască Unirea, s-a odihnit peste noapte în gospodaria primarului noastru, noi, găzduindu-i, cu bucurie, pe ceilalți dragi prieteni basarabeni.

Dar despre ce odihnă poate fi vorba, căci, aproape cu noaptea-n cap, dimineață, am pornit-o spre locul de pioasă pomenire a mult-regretatului intelectual și patriot Andrei Vartic. Distinsul grup basarabean trebuia să ajungă la timp la M-rea Diaconești, cel puțin odată cu intelectualii bacăuani care tipăriseră, postum, "Pendulul de la miezul-nopții" al celui pe care urma să-l omagiem, numai bun prilejul de a-i lansa și cartea.

La plecarea din Miroslovești, noi, localnicii care urmam să-i însoțim pe oaspeții de la Chișinău, a trebuit să trecem printr-o mare încercare "psihologică": unul dintre noi trebuia să urce în mașina D-lui Dabija. Desigur, un anonim dascăl de Școală rurală are bunul simț să realizeze că el nu e deloc o soluție pentru compania unui erudit. Și, Carturarul a ales ca dezamăgirea sa – nemărturisită –, la sfarsitul celor trei ore de drum, să poarte numele meu. Onoarea mea de a-l însoți pe Dl Dabija într-un context atât de special mi-a cerut si mie tribut, deși Poetul a fost generos, tolerându-mi ezitările, stângăciile. Spre exemplu, inhibat de inedita mea postură, am încurcat asocierea corectă a localității Teșcani cu personalitatea lui George Enescu, implicând, în confuzie, Păltinișul lui Noica, iar în privința Bătăliei de la Războieni eu am invocat efectivele militare per ansamblul expediției, iar Dl Dabija a trebuit să mă completeze cu detaliile corespunzatoare pentru deznodământul de la Valea-Albă etc. În sfârșt, Dumnezeu mi-e martor că eu am pus mai presus grija pentru confortul intelectual al Cărturarului chișinăuian decât mărunta mea vanitate. Că efectul nu a fost cel scontat e, categoric, neîmplitirea previzibilă pe care mi-o asum, e suferința mea, mărturisită acum, ca să ma pot elibera de ea.

Ajunși între colinele carpatine de la Mănăstirea Diaconești, constatarăm, cu oarece frustrare, că distinții coparticipanți bacăuani întârziau. Poetul – și, totodată, academicianul – nu trăda vreo ofensă, dar, probabil, se străduia cât putea să și-o reprime. Categoric era obosit și bântuit de amintirea tragică a despărțirii, abia de un an, de prietenul și camaradul său de "arme spirituale" de pe frontul românismului basarabean. Sosise între timp și celebra formație folclorică "Hora", de la Costești, în frunte cu primarul localității basarabene. La sosirea bacăuanilor – între ei, și editorii scriitorului Andrei Vartic, care aduseră ultima carte a celui pe care îl omagiam, Pendulul de la miezul nopții, Ed. Vicovia – , cele rânduite pomenirii omagiatului, după datina creștin-ortodoxă, au început sub auspiciile canonice ale părintelui-stareț și în ambientul vocilor îngerești ale măicuțelor. Am urmărit discret, fără a mă detașa de emoția contextului, gesturile pioase, trăirea adâncă și smeritâ a D-lui Dabija, centrul meu de interes între cei vii. Domnia Sa știe, cred, mai abitir decât multe alte personalități de anvergura dânsului, că în Sfânta Biserică dispar diferențele lumești, că în fața lui Dumnezeu e totuna și sluga, și împăratul; și ignorantul, și înțeleptul .

După slujba de parastas, am trecut cu toții în trapeza mănăstirii, unde, după rânduială, am dat satisfacție trupului. Desigur, masa de pomenire, pregătită de măicuțe, a trecut și prin suflet, căci bucatele erau în bună corelație cu regulile postului, iar ritualul hrănirii trupului era însoțit de vocea unei măicuțe care citea un text de învățătură a părintelui Calciu-Dumitreasa.

Distribuirea proaspătului volum al celui comemorat la Diaconești, discursurile omagiale și reprezentația folclorică a artiștilor populari de la Costești au avut loc într-o încăpere propice acestor forme de exprimare a omagiilor aduse celui cu cinste si dragoste pomenit. Cuvântul domnului Dabija a fost impresionant prin reprezentativitatea exemplelor de experiențe trăite alături de Andrei Vartic, prin consonanța vorbelor sale cu vibrația trăirii interioare. La un moment dat vorbitorul a trecut din planul trecutului, în raport cu prietenul dispărut, în cel al prezentului, dialogând cu omagiatul, simulând momente semnificative, edificatoare care-l defineau pe Andrei Vartic. Am fost copleșit de discursul spontan al Poetului, care, inițial, am aflat conjunctural, intenționa să-și citească cuvântul comemorativ. Personal, n-am crezut că o sa se întâmple așa. Am intuit că spontaneitatea, care-i este caracteristică în discurs D-lui Dabija, îi va cere vorbitorului, prin mecanismele intrinseci, uneori greu de autodominat, drepturile naturale. Și așa s-a și întâmplat, cuvântul său comemorativ inducând auditoriului trăiri pe măsură, în amintirea celui care ne adunase aici, cunoscuți și necunoscuți, dascăli de Școală primară și dascăli universitari, omul simplu și academicianul, români din stânga și români din dreapta râului blestemat să ne mai fie încă hotar în sânul Neamului.

Într-un final parțial, căci întoarcerea la Miroslovești a depins de agenda restricționată a primarului nostru, oaspeții noștri de-o frântură de zi și companionii onoranți pentru o altă aripă a zilei, ne-au copleșit cu îmbrățișările lor la despărțire, lăsându-ne să adastăm la o…nouă întâlnire.

Gavriil Năvrăpești eanu

Stejarul multisecular de la Miroslovești, un mesager peste timp

(Se dedică conf. univ. dr. Vasile Șoimaru, Chișinău)

Trecutul, acest segment incomensurabil al timpului, anterior Prezentului, scormonește în noi, adesea, o stare de spirit pe care o numim frecvent melancolia istoriei. O aschie de silex, un ciob de oală, o schijă ruginită activează în mintea noastră un tunel al timpului prin care suntem teleportați într-o altă lume. O lume dragă nouă fiindcă în ea ne întâlnim cu străbunicii, cu strămoșii din care ne tragem, cu cei care au pus temelia timpurilor pe care le trăim aevea.

Același tip de trăire, pentru cei cu dispoziție pentru asemenea romantisme, mi-a fost declanșat și mie ori de câte ori am trecut (uneori cu destinație finală aici) pe lângă stejarul multisecular pe care sătenii din Miroslăvești îl numesc Stejarul lui Andriuță. Arborele acesta care vine din istorie a murit pe vremea copilăriei noastre, a celor care, iată, i-am prelungim trăirea, într-o altă dimensiune, prin scrierea unei cărți de istorie locală.

Bătrânul arbore de la Navrăpești ar mai fi-nsoțit viu, poate, încă multe generații ale miroslăvești. I-a fost însă scris să sfârâească prin a împărtăți soarta umană a victimelor comunismului. Pe când partidul vremii, prin conducătorul său suprem dădea șfară-n țară să se obțină producții record la hectar, întru gloria agriculturii socialiste, sârguincioșii diriguitori locali ai agriculturii au început masiv chimizarea. Și, zic martorii, pentru solele din Parcu, Gavan, Curături, La cerdac camioanele și remorcile ceapeului lepădau sacii cu otrava "necesară" câmpului la tulpina stejarului multisecular. Câțiva ani la rând, nimănui nu i-a trecut prin minte că Stejarul va trage, odată cu seva pământului, și mustul otrăvit, rezultat din dizolvarea chimicalelor aflate în contact cu solul reavăn din umbra uriașului. "I-a fost scris să moară de moarte rea", spun bătrânii satului, personificându-l și deplângându-i soarta.

Copacii însă mor în picioare. Se zice că morții din specia umană, imediat după moarte, zăbovesc o vreme, în spirit, în preajma celor de care s-au despărțit cu negrăită durere. Stejarul lui Andriuță, parcă disimulat într-un semen al omului, a mai rămas și el de veghe, după moartea vegetală, atât cât să mai fie martor mut și la cele două etape istorice contemporane nouă: una, un accident istoric – Comunismul –, cealaltă, reparația necesară, de care istoricii încă n-au reușit s-o definească terminologic.

Despuiat de veșmântul verde, Stejarul nu și-a pierdut din fălnicie. Cu mii de răni pe trunchiul masiv și pe brațele-i răsucite de vijeliile cerului, a mai tronat câteva decenii la marginea satului, ca un străjer vrednic, lăsat aici "...chiar de către Ștefan cel Mare", spun unii bătrâni ai satului. "Ba de bunicii lui Ștefan...", spun alții, cei și mai bătrâni.

Aceiași bătrâni cu care am stat de vorbă ne-au povestit, după istorisirile bunicilor lor, care, la rându-le, au aflat pe aceeași cale cele știute, că pe vremea când pe meleagurile noastre băntuiau tătarii și turcii, străjeri cu ochi de șoim scrutau, din varful lui, depărtările de dincolo de Siret. Și, când se ivea primejdia, trimiteau știre de pe culmea Parcului către Cetatea de scaun, prin șțafeta fumului de clăi arse. Așa trebuie să fi fost, căci Stejarul e numai bine pitit în coasta dealului, încât din vârful copaciului străjerul să observe peste coamă, fără a putea fi străpuns de săgețile năvălitorilor.

Și-a mai avut el, Stejarul multisecular, un motiv ca să mai rămână o vreme în picioare. În Basarabia, Moldova cea despărțită de Moșia pe care Ștefan a lăsat-o întreagă, prin Sfânt Testament, urmașilor urmașilor săi, un vlăstar al proprietarilor Năvrăpescu, pe ocina cărora Stejarul a găsit ocrotire câteva secole, trăia în vrednicia testamentară a înaintașilor, cu o vagă bănuială că baștina strămoșilor săi direcți e pe-aici, pe la noi. Un impuls, provocat de o energie cosmică pe care o numim adesea chemarea străbunilor, l-a adus pe copilul de la Cornova ce supraviețuia în universitarul de la Chișinău, dr. Vasile Șoimaru, pe moșia străbunului său, Andrieș Năvrăpescu. În portofoliul documentaristic al acestuia, necesar împlinirii proiectului legat de monografia dedicată Neamului Șoimărești, avea documentele care atestau prezența strămoșilor săi Navrapescu (ulterior Șoimaru) pe meleagurile noastre. Nu știa însă că timpul trecut realiza o confluență vremelnică cu timpul prezent, anume pentru el, în Stejarul lui Andriuță. Monografistul de peste veacuri al familiei cu rădăcini în cinul boieresc al Moldovei medievale l-a îmbrățișat cu un ochi de artist și cu unul tehnic (aparatul său de fotografiat, cumpărat din America). În fața acestui monument al regnului vegetal, urmașul basarabean al Șoimărenilor a trăit o stare aidoma cu aceea pe care o are nepotul când încearcă pentru întâia oară elasticitatea mustăților bunicului. Deși o persoană foarte ocupată, între altele un călător neobosit pe meleagurile românimii dinlăuntrul și din afara României, Stejarul lui Andriuță l-a avut mereu oaspete pe urmașul generoșilor lui protectori. Imortalizat de acesta pe coperta monografiei Neamul Șoimărești – 500 de ani de istorie, Stejarul din Miroslăvești, odată cu valoroasa lucrare editorială, se află acum sub privirile unor români răspândiți în cele patru zări ale lumii colindate de monografist.

*

Au trecut patru-cinci ani de la întâlnirea strâ-strănepotului basarabean cu acest substitut simbolic al strâ-străbunicilor din spița Năvrăpescu. O zi toridă de sfârșit de iunie, 2008, prevestea dezlănțuirea stihiilor pe care, în ultima vreme, ne-am obișnuit a le pune și pe seama neorânduielilor noastre în sânul Mamei-Natura. De pe Ceahlău, de la Stația Meteo, spre seara zilei de 24, meteorologul de serviciu, un ginere miroslăveștean, își avertiza socrii (evident, prin telefon) să-i pună la adapost fiica, aflată în abia începuta vacanță la bunici. N-apucară bine bunicii a împrăștia cetele de copii de pe drum pe la casele lor, că vijelia își arătă puterile. La aproximativ jumătate de oră de la avertismentul trimis de pe Vârful Toaca, pe Dealul Parcului Stejarul secular de pe Moșia Năvrăpeștilor avea să înfrunte, ultima dată, balaurul cel veșnic al Cerului.

N-a trecut mult însă până ce, pe ulițele satului, larma copiilor a spart liniștea de după furtună. Din corul acesta, care prefigura un Turn Babel al locului, se desprinde precipitat o voce: "Bunicule, a căzut Stejarul! A cazut Stejarul lui Andriuță!".

La o asemenea veste, bunicul, de care încerc în zadar să mă detașez, întruchipă spontan pe Toma necredincios. Stejarul era uscat, dar, totuși, un...colos..

Cu nepoata de mână am ieșit în grădină, departe de bătătură, ca să ne lărgim orizontul spre Costiță. "Așa-i, bunicule!" răsună verdictul definitiv al nepoatei. La puțin timp aflase și profesorul de istorie, Ioan Pârlea, coordonatorul Monografiei Comunei Miroslovești. El era cel mai autorizat pentru..."expertiză". Și-a luat aparatul de fotografiat, s-a urcat în automobil și a pornit-o spre locul ultimei înfruntări cu istoria a acestui martor special al ei. S-a întors marcat, precum un copil care și-a pierdut jucăria. Mi-a adus un ciot, drept mostră pe care s-o împart cu dr. Vasile Șoimaru. Acesta tocmai ne vizitase satul, cu două săptămâni înainte, ca să ne dăruiască cea mai recentă și cea mai valoroasă ispravă a sa: albumul-monografie Românii din jurul României, în imagini, pentru care a lucrat cinci ani și a străbătut pe meleagurile românimii o sută de mii de kilometri. A trecut (a câta oară?) Și pe la bătrânul dăinuitor al codrilor de demult. Mi-a spus în ziua aceea, precum un vizitator desprins de la căpătâiul unui muribund, surprinzător pentru mine, că Stejarul nu arată bine. M-am simțit oarecum vinovat, deși n-avea nicio noimă remarca Șoimăreanului basarabean. Asemeni și reacția mea interioară, căci stejarul cu pricina arăta la fel ca în ultimii săi ani. Apoi, cu o seară înaintea furtunii care a doborât Stejarul lui Andriuță, m-a sunat, cu un motiv care, la fel, părea confuz. Să fi fost asta o...premoniție?! Întortocheate sunt căile Domnului!..

I-am trimis profesorului doctor Vasile Șoimaru vestea care ne-a marcat, ca și cum am fi pierdut un semen drag, printr-un SMS, la care, spre mirarea mea, n-am primit nicio reacție. Știu și de ce, fără a avea pretenția că am cât-de-cât ceva în comun cu obiectul de studiu al parapsihologiei. Urmașul basarabean de peste secole al proprietarilor de la Năvrăpești mutise (pentru o vreme) de supărare că s-a prăpădit un simbol al legăturii sale cu neamul său de sânge din dreapta Prutului, un simbol care întreținea, alături de alte câteva, în sufletul său de Român pur-sânge, Speranța Unirii.

În ce ne privește pe noi, localnicii obișnuiți să întâmpinăm răsăritul Soarelui chiar de deasupra creștetului bătrânului Stejar, simțim acum o oarecare stare de rătăcire, ca și cum am fi pierdut reperul unui punct cardinal. Și tocmai pe acela cu care începe sensul unei zile: Speranța. Speranța într-un parcurs bun azi, într-unul la fel mâine...Până ce totul devine ieri. Ieri, dimensiune în care, iată, a trecut deja și Stejarul lui Andriuță, unul din miturile noastre locale care ne întrețin, din generație în generație, pasiunea pentru trecut, cultul pentru Istorie. (Publicat în revista « BiblioPolis » nr. 33, 2010, Chișinău)

înv. Gheorghe Pârlea

Administrație locală

Problemele copiilor cu părinți plecați în străinătate

Numărul elevilor cu ambii părinți plecați în străinătate este în creștere an de an. Cei mai mulți rămân sub supravegherea bunicilor, însă alții sunt lăsați de izbeliște, îngrijindu-se care și cum pot. Un semn de îngrijorare, la nivelul țării, îl ridică numărul destul de mare al copiilor care prezintă o conduită deviantă, dar mai ales al celor care au abandonat Școala sau, mai dramatic, și-au pus capăt zilelor de dorul părinților.

Principalele efecte pozitive asupra copiilor care au părinții plecați în străinătate ar fi legate de bunăstarea materială: condiții mai bune de trai, procurarea facilă a telefonului mobil și a computerului, eventualele călătorii în străinătate. Dar oare compensează acestea riscurile "colaterale"?

Autorii unui studiu sunt de părere că relația copilului cu părintele plecat are de suferit în anumite cazuri, iar efectele ar putea fi similare cu cele ale pierderii unui părinte prin divorț sau deces.

Copiii care sunt cei mai expuși riscurilor de diverse forme sunt cei care provin din familii destrămate și, în special, cei care au mama pleacată la muncă în străinătate. În aceste situații, este cel mai probabil să se producă abandonul copiilor sau expunerea acestora la abuzuri din partea adulților în grija cărora rămân. Consecințele negative ale plecării părinților sunt resimțite de copii, în primul rând, în plan psihologic - dorul de părintele plecat poate avea drept consecință un sentiment de însingurare a copilului pentru o anumită perioadă de timp. De asemenea, lipsa interesului pentru Școală și pentru preocupările extrașcolare poate fi o consecință directă a absenței părinților, însă interesul scăzut pentru performanța școlară nu poate fi explicat doar printr-un singur factor cauzal.

În cele mai multe cazuri, copiii singuri acasă încep să aibă sentimente de abandon și nesiguranță, au probleme la Școală, devin apatici și depresivi. Odată cu plecarea părintelui sau a părinților, au sarcini în casă care le depășesc posibilitățile și vâsta, devin vulnerabili în fața tentațiilor de tot felul etc.

Plecarea unuia dintre părinți sau a ambilor conduce la un sentiment de abandon sau la anxietatea de separare. De aceea se recomandă să se evite plecarea ambilor părinți în străinătate. Fiecare despărțire pe parcursul vieții lor va fi traumatică și accentuată. Eforturile vor fi îndreptate spre evitarea despărțirii, chiar dacă uneori aceasta este necesară. Astfel vor apărea multe compromisuri și tulburări afective. Intervine și lipsa atașamentului care nu poate fi compensată în nici un alt fel.

Părinții plecați sunt de mai multe feluri: care sună des, care vin acasă la câteva luni și-și vizitează copilul sau care doar trimit bani. În această privință autoritățile trebuie să impună ca plecarea în străinătate să aibă loc după ce s-a lăsat copilul pe mâini bune și s-a luat angajamentul de a se ține un contact permanent cu copiii, cu toate că cele mai moderne mijloace de comunicare, telefonul sau internetul, nu țin loc de căldură umană și de un sfat dat de aproape, cu afecțiune părintească. Din păcate, această datorie se uită cînd se ajunge în străinătate și, dacă la început era în plan mărănerea pentru o perioadă scurtă, despărțirea se prelungește până se ajunge la instalarea unei rupturi puternice între părinți și copii. Astfel, se crează la copii sentimentul abandonului, câmp fertil pentru o eventuală psihoză a copilului ajuns adult: să abandoneze și ei, la rându-le, pe copiii lor, ca un fel de protest și ca răzbunare împotriva propriilor părinți.

Copiii ai căror părinți pleacă la muncă în străinătate devin triați și depresivi, cu tendințe autodistructive, aspecte care își vor pune amprenta și pe adulții care vor deveni.

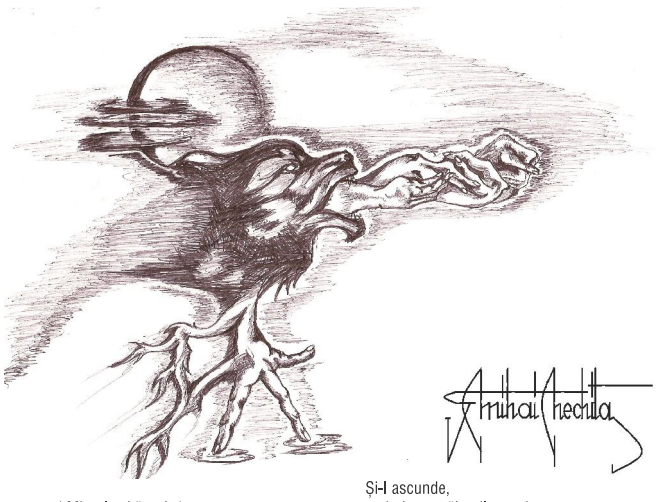
În concluzie, se recomandă să se evite plecarea ambilor părinți în străinătate și, de asemeni, se recomandă ca fiind utile, înainte de plecare, câteva întâlniri de consiliere psihologică care să stabilească relația dintre părinți după plecare, pentru a se evita apariția de probleme în această speță.

La data de 15 iunie 2006 a fost emis de către Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului Ordinul nr. 219, privind activitățile de identificare, intervenție și monitorizare a copiilor care sunt lipsiți de îngrijirea părinților pe perioada în care aceștia se află la muncă în străinătate. În acest context, Primăria Comunei Miroslovești recomandă familiilor aflate în situația de a pleca în străinatate să solicite oficiile asistentului social care are această responsabilitate în fișa postului.

Simona-Mihaela Handra (asistent social)

cyan magenta yellow black

!Aici, a se atașa desenele Cine sunt?

(Miroslav Lăzosky)

Aici, ca niciunde,
timpul se prelinge în spațiu
Și se ascunde
sub un lanț de secunde,
milioane de aștri
se nasc în imagini rotunde,
crepusculi și unde.

Ce noapte frumoasă
sub meninge-mi pătrunde!

Nori negri de lacrimi
îmi zgârie cerul retinei spre sud
Și-l ascunde,
amintirea strămbunilor mei
începe să mă inunde
dinspre oriunde
înspre niciunde...

Într-un mănunchi de secunde
nu mai știu cine sunt și de unde,
spațiul acesta nu-mi poate răspunde,
timpul se sparge în zile fecunde.
Cine sunt și de unde...?

Omul în lumină nu se poate ascunde,
Noaptea trist sub meninge pătrunde
Aici și oriunde.

Catrene satirice

(Gh. Pârlea)

Unui…vanitos

Toți zic că-s zece degetele mâinii,
Dar tu, de zici cumva că-s nouă,
Lați unul dajdie securii,
Strigând: Tot nu vă dau dreptate vouă!

Unuia care nu-și mai respectă semenii

Respectu-i o resursă asumată
A caracterului profund uman…
Și cum consumul curge an de an,
Orice resursă, știm, e…limitată.

Guvernanților perioadei de …Criză

Își vântură mereu sloganul:
"Să așteptăm să treacă Criza!"…
Și noi ne înfruntăm cu uraganul,
În timp ce ei "suportă" …briza.

Unuia mușcat frecvent de câine

Mușcat de câine an de an,
Îmi ceri să-și scot din asta vreo povață…
Părerea mea-i că tu în altă viață
Ai fost, desigur, un…motan.

Unor împricinați creduli

Ei cred vorba din bătrâni:
Unde-i lege nu-i tocmeală…
Acum legea, oameni buni,
E musai cu…târguială.

Unuia lipsit de...gelozie

De zici că gelozia ți-e străină,
Eu nu-și găsesc decât...o vină:
Ori nu știi încă de iubire,
Ori ți-e iubita-n...mănăstire.

În mreaja muzelor Ispitele fiicelor lui Zeus

Un dascăl aflat în pragul pensiei observă (târziu), în contextul relațiilor sale colegiale, încă o excepție de la o anume regulă. Remarca lui întârziată îl are ca subiect pe tânărul profesor de fizică Mihai-Răzvan Nechita de la Școala de Arte și Meserii Mirosloveşti, Județul Iași.

Există prejudecata consolidată că o persoană care face aplicații pe un domeniu al științelor exacte își mărginește doar la acesta sfera exercițiului său intelectual. Cu alte cuvinte, își pierde reflexul romantic, dacă l-a avut. Profesorul de fizică, însă, l-a contrariat categoric pe colegul cel vârstnic, bântuit de rutina prejudecăților. Căci, mai tânărul coleg i-a făcut dovada unei sârguincioase aplecări spre istorie, literatură, spre miracolul numit generic Natura (prin arta fotografică și desen) – altfel spus, spre cele sensibile ale vieții. Una din aceste laturi ale personalității sale a putut fi observată de către iscoditorul său coleg când, deconectat de la plictisul ședințelor uzuale ale colectivului didactic, profesorul de fizică creiona, adânc interiorizat, forme complicate ce n-aveau elemente comune cu geometria precisă, impusă de legile fizicii. Multe dintre acestea erau simboluri preluate din natură și trecute prin filtrul interpretării proprii.

Dacă spre unele domenii așazis umaniste fizicianul nostru local se manifestă ușor investigativ, contemplativ, desenului și fotografiei le dedică pasionate exerciții aplicative. Ba, și…poeziei, și o face într-o discreție ce-i subliniază una din frumoasele sale trăsături de caracter: modestia (vezi recurgerea la pseudonim). Uneori, însoșit doar de aparatul de fotografiat, în intimitatea pe care o asigură sufletului sensibil singuratatea, cercetează miracolul Creației, în al cărei ambient mulți dintre noi, adesea inconstienți de raportul nostru cu ea, ne consumăm viața. Alteori, în creion negru, ori cu unealta aceasta demonică a epocii postmoderne – computerul –, dascălul de fizică, mult mai familiarizat cu tehnica decât poetul, declanșează mai întâi un element grafic, de regulă o linie. Apoi, cu o imaginație care, desigur, depășește condiția înzestrării comune, obține forme tematice pe care oricine le privește atent le atribuie, dacă nu domeniului artistic, măcar zonei proxime acestuia.

Categoric, cel aflat aici în postura descoperitorului intuiește în natura interioară a tânărului profesor de fizică de la Mirosloveşti prezența genei răspunzătoare de vulnerabilitate la…ispitele fiicelor lui Zeus.

(Gavriil Năvrăpeșteanu)

SPORT

Eveniment fotbalistic la Mirosloveşti

Echipa de fotbal Biruința Mirosloveşti a debutat într-o nouă grupă valorică, respectiv, grupa C. În a doua Duminică a lunii august, în miezul unei zilei caniculare, care a estompat evenimentul doar în ce privește prezența susținătorilor, s-a desfășurat meciul de debut cu mult mai titrata "Aurora" Târgu Frumos. Entuziasmul impus de noul statut al echipei noastre – care, iată, se întrece cu foste divizionare C și B, își are echipă proprie de juniori și este asistată la meciuri de observatori federali – a făcut ca Biruința să trecă pragul noii consacrări cu…dreptul: a învins cu 7-2 (4-0)!

De lăudat și implicarea autorităților locale în marcarea evenimentului. Primarul comunei, Ionuț Gospodaru, și Consiliul Local, reprezentat la meci de consilierii Ioan Pârlea și Gheorghe Astanei, au răsplătit echipa cu o frumoasă și stimulatoare Cupă. Misiunea de a fi înmânată căpitanului echipei, Claudiu Tacu, a revenit unui Cetățean de Onoare al comunei, învățătorului pensionar Ioan Ștefan, unul dintre "bătrânii" echipei, fost antrenor și animatorul sportiv care a făcut ca fotbalul să aibă de-acum istorie pe meleagurile noastre. Redacția publicației noastre l-a desemnat ca foto-reporter la meciul inaugural pe Bogdan Pârlea, fost jucător al echipei, întors vremelnic din Italia, ca o coincidență fericită, ca să imortalizeze evenimentul echipei sale de suflet.

(Redacția)

Invitație la …colaborare

Dacă distinșii oameni de condei care fac gazetărie profesionistă, cei cu afinități sau nu în comunitatea noastră, doresc să ne dea sfaturi sau chiar să colaboreze, în contextul tematic rural, primim cu recunoștință și onoare. Rugăm, de asemeni, localnicii care au exercițiul comunicării scrise să ne devină colaboratori. Subiectele/temele propuse pot fi trimise la adresa de e-mail a revistei.

(Redacția)

REDACȚIA
GLASUL SATULUI
Redactor coordonator: Gheorghe Pârlea
Colegiul de redacție: Virginica Stan,
Georgiana Popa,
Ioan Pârlea.
Adresa e-mail: glasul.satului@gmail.com